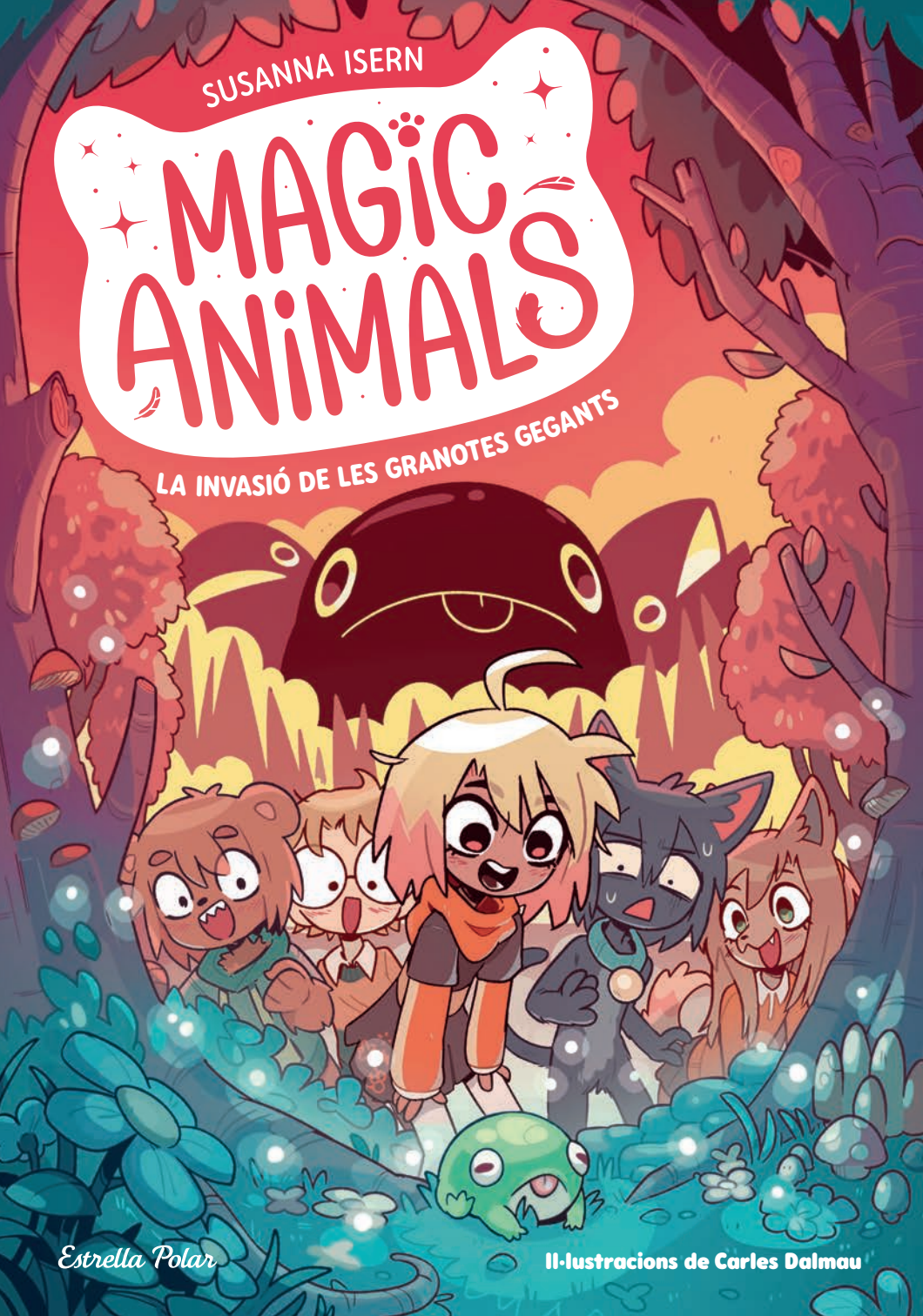

SUSANNA ISERN

MAGIC ANIMALS

LA INVASIÓ DE LES GRANOTES GEGANTS

Estrella Polar

Il·lustracions de Carles Dalmau

SUSANNA ISERN

MAGIC ANIMALS

LA INVASIÓ DE LES GRANOTES GEGANTS

Il·lustracions de Carles Dalmau

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *La invasión de las ranas gigantes*

© del text: Susanna Isern, 2023

© de les il·lustracions: Carles Dalmau, 2023

© de la traducció: Ariadna Ausió, 2023

Maquetació: Endoradisseny

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: maig del 2023

ISBN: 978-84-1389-534-5

Dipòsit legal: B. 7.131-2023

Imprès a Catalunya

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueix a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraiem que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de **paper ecològic** i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Em dic Abi, Abi Bird. Com tots els ocells, vaig néixer trencant un ou. Però la nit del tro etern em vaig convertir en nena i, més tard, gràcies al poder de l'amulet, en Magic Animal. Per si encara no ho saps, ser Magic Animal significa ser meitat humà, meitat animal, i posseir uns poders extraordinaris. Així que ara puc ser el que jo vulgui: nena, animal o una barreja de

tots dos. Oi que és sorprenent? Els meus amics són l'Èric Grizzly, la Cloe Cat, la Yuna Wolf i el Nico Salamander, que també són màgics. Ens en vam anar a viure amb la Silvana a la Casa dels Animals Perduts, ella és l'única humana que coneix el nostre secret.

Reconec que de vegades trobo a faltar la meva antiga vida d'ocell. Ja saps, volar, piular, cantar i no gaire més. No és que això de ser nena no m'agradi, és genial. Sobretot quan la Silvana prepara pa de pessic de canyella i xocolata. Quina delícia! Abans només menjava llavors i alguna bestiola (que encara bellugava les potes, per cert). Però quan de cop i volta et trobes atrapada en una bava gegant, pudent i enganxifosa, llavors sí, confesso que desitjaria tornar als meus dies tranquils d'au. Que soc una

exagerada? Doncs espera a saber quina una es va muntar a la vall de Blim amb les granotes, els capgrossos i el gripau.

Tot va començar una tarda normal (o això semblava). Com de costum, la Silvana ens feia classes d'humà. Sí, ho has llegit bé. Ella ens ensenyava a comportar-nos com personetes. Com et deus imaginar, això no era gens fàcil per a unes criatures com nosaltres.

—A veure —va dir la Silvana—, suposeu que sou al carrer i que us trobeu una senyora gran cega que ha perdut la corretja del gos. Com actuaríeu?

—Ui, doncs amb aquella fera deslligada jo sortiria corrents —va respondre el Nico sense dubtar-ho—. A alguns gossos els agrada menjar salamandres. M'estimo més no arriscar-me.

—Jo ho tinc clar —va dir la Yuna—. Els gossos es creuen superiors als llops. I d'això, res! Em faria pipí als arbres i als fanals per marcar territori, que els quedi clar qui mana al poble!

—Jo enganxaria la meva cara a la seva —va explicar l'Èric— i li rugiria molt fort ensenyant-li els ullals. Si és llest, fugirà ben lluny.

—No en teniu ni idea! —va intervenir la Cloe—. Se li ha de demostrar qui és més ràpid.

Jo el reptaria a jugar a tocar i parar. Us asseguro que, contra mi, un gosset domèstic no hi té res a fer.

—Nois... —va vacil·lar la Silvana—, no sé si heu entès la idea d'aquest exercici. Què faries tu, Abi?

—Els s'han centrat erròniament en el gos —vaig replicar—. La clau està en la senyora gran.

—Vas bé! —La Silvana va sospirar, alleujada.
No tot estava perdut.

—M’hi acostaria i li diria: «Has aconseguit despistar la bèstia peluda que et seguia, aprofita-ho i fuig!» —vaig respondre amb un somriure.

Segur que la Silvana s’havia quedat molt impressionada amb la meva resposta. Tot i que, per la cara que feia, potser no era per a bé. Semblava que tenia molta calor i es ventava amb el quadern.

—Serà millor que ho deixem per a un altre dia
—va dir resignada.

La Yuna es va alçar i va obrir la finestra.

—Que estrany, avui no se sent el cant de
les granotes —va dir movent lleugerament les
orelles.

Les granotes vivien al llac Cristall i, en aquella
època, solien raucar a totes hores. No és que
fossin gaire a prop, però la Yuna tenia una oïda
extraordinària i a la tarda s'entretenia escoltant
les converses estrofolàries dels amfibis saltadors.
Deia que eren molt graciosos.

—Deuen fer la migdiada —va intervenir el
Nico—. Elles també tenen dret a reposar, no?

I no hi vam donar més importància. Encara
no ho sabíem, però en realitat aquell silenci
sobtat sí que era estrany (i molt).